Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci Rijeka,
Žrtava fašizma 7

Poslovni broj P-873/2026- 7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Rijeci, po sucu Ivani Blažević, u pravnoj stvari tužiteljice Dušice Anđić, OIB 82508840101, iz Rijeke, Rastočine 4, zastupane po punomoćniku Karlu Vučiniću, odvjetniku u Odvjetničkom uredu Vučinić iz Rijeke, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, OIB: 1403633387, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon glavne i javne rasprave zaključene 23. listopada 2026. u prisutnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika, na ročištu za javnu objavu presude 2. studenog 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 306-743/2006 sklopljenog između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora 19. prosinca 2006., potvrđen od strane Javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva pod brojem OU-2335/06 dana 19.12.2006. godine, u dijelu koji glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi prouzročeni trošak parničnog postupka u iznosu od 886,55 eura s pripadajućom zateznom kamatom po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućom od dana presuđenja (2. studenog 2026.) pa do isplate, sve u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi podnesenoj ovom sudu 11. svibnja 2026., u bitnome navodi da je 19. prosinca 2006. s tuženikom (zapravo se radi o predniku tuženika Hypo-Alpe-Adria bank d.d. što pojašnjava ranije u tekstu) sklopila Ugovor o kreditu broj: 306-743/2006 kojim joj je odobren stambeni kredit u iznosu 27.948,00 CHF. U članku 5.

predmetnog Ugovora da je navedeno kako se, prije isplate kredita, od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu 1,50% iznosa kredita (tzv. ulazna naknada). Smatra da je je navedena odredba iz članka 5. predmetnog Ugovora, nepoštena ugovorna odredba, budući se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, već se radi o tipskom ugovoru koji je prethodno sastavio tuženik. Ista odredba da dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu potrošača te je samim time i ništetna. Tuženik prilikom obrade kredita da nije imao stvarnih troškova, iz kojeg razloga da je naplata nekakve naknade za obradu kredita u potpunosti neosnovana, te kao takva predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, koja je samim time i ništetna. Poziva se na praksu suda Europske unije u predmetima C-84/19 i C-224/19 u kojima je sud utvrdio da je ulazna naknada za obradu kredita primjerena samo ako je jasno na koju se konkretnu uslugu ta naknada odnosi. Nadalje da je u citiranim predmetima utvrđeno da nacionalni sud mora provjeriti je li ulazna naknada ugovorena kao primjerena naknada odnosno kao odredba koja sadrži prirodu troška i uslugu koja se daje za naplaćenu naknadu, kao i da nacionalni sud mora utvrditi proporcionalnost ugovorene naknade u odnosu na uslugu koja je pružena te na iznos ugovorenog kredita. Iz iznesenog proizlazi kako je Sud EU zauzeo stajalište kako su naknade za obrade kredita, kao u konkretnom slučaju, nepošteno ugovarane, pa samim time i ništetne. Naknada u određenom postotku od iznosa kredita u konkretnom slučaju da ne sadrži nikakvo obrazloženje na kojem bi se temeljila neosnovana naplata za nekakvu obradu kreditnog zahtjeva, koja zapravo niti ne predstavlja stvarni trošak tuženika. O takvoj odredbi tužitelj kao potrošač i tuženik kao kreditor da nisu posebno pregovarali niti je tužitelj ikako mogao utjecati na izmjenu takve odredbe budući se radi o tipskom ugovoru sastavljenom od strane tuženika, koji je ponuđen tužitelju po principu „uzmi ili ostavi“. Takva odredba da je unaprijed formulirana ugovorna odredba koja stvara neravnotežu na štetu potrošača, ovdje tužitelja, te je kao takva ništetna. Nadalje navodi da iako je tužitelj morao platiti određeni iznos na ime podmirenja „naknade za obradu zahtjeva“ prije korištenja ugovorenog kredita, tuženik stvarnih troškova za navedeno da uopće nije imao, dok je sve stvarne troškove– trošak solemnizacije javnog bilježnika i sudske pristojbe ionako snosio tužitelj. Ti navodni troškovi predstavljaju dodatnu prikrivenu naknadu koju je tužitelj morao platiti tuženiku za što nema osnove, niti potrebe, obzirom da po ugovoru tužitelj tuženiku ionako plaća naknadu za dobiveni kredit u vidu kamata. Predlaže da sud sukladno Zakonu o obveznim odnosima te Zakonu o zaštiti potrošača po provedenom postupku donese presudu kao u izreci.

2. U odgovoru na tužbu od 19. lipnja 2026. tuženik, u bitnom, navodi kako osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva. Osporava i vrijednost predmeta spora. Smatra da tužitelj nema pravni interes za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva u ovom postupku. Zakonom o parničnom postupku da je propisana mogućnost tužbe za utvrđenje, ali takva da se tužba može podići kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa, odnosno istinitost kakve isprave. Postojanje pravnog interesa za podnošenje deklaratornog zahtjeva da se ne podrazumijeva, (kao kod kondemnatornog zahtjeva), već da je na tužitelju da dokaže postojanje istoga, a što se cijeni prema okolnostima svakog konkretnog slučaja. Pri tome se poziva na praksu domaćih sudova koju i citira. Smatra da, s obzirom kako tužitelj može ostvariti pravnu zaštitu kroz kondemnatorni tužbeni zahtjev, da je potrebno da jasno navede pravni interes da svoju pravnu zaštitu ostvari kroz tužbu na utvrđenje, a ne kroz tužbu na isplatu eventualno naplaćene sporne naknade u kojem postupku bi se pitanje ništetnosti iste riješilo kao prethodno

pitanje, a sve to uzimajući u obzir članak 10. st. 1. ZPP-a. Osim toga, po tuženiku tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, pa tako ne sadrži opis predmetnih okolnosti koje su relevantne za ovaj slučaj, slijedom čega da se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne. Povrh toga, da su i dokazni prijedlozi predloženi paušalno. Tuženik smatra da su tužiteljica i on pojedinačno pregovarali o spornim odredbama Ugovora o kreditu, sadržaj osporenog Ugovora o kreditu da je određen sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka, da su odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužiteljice kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti. Posebno napominje kako je u potpunosti postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama kojeg citira. Uz to, tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara naknada za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva. Ugovor o kreditu da nije unaprijed formulirani ugovor, već odražava volju tužiteljice iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužiteljice. Kao kreditor da nije ovlašten samostalno određivati sastojke ugovora, već je vezan pozitivnim zakonskim propisima i voljom korisnika kredita, da se prilikom sklapanja ugovora o kreditu pregovaralo o sadržaju istoga, tužiteljici da su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu te da je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a. U bankarskom poslovanju banka da ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačena u Tarifi banke koja je odobrena od HNB-a te je izvješena u poslovnicama, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika. Dakle, iz navedenog da jasno proizlazi da je tužiteljica imala dovoljno informacija iz kojih proizlazi njezina obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bila informirana prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, i to u točno određenom iznosu, a odredba o takvoj naknadi da predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva. Prigovara da bi tužiteljica imala status potrošača. Zaključno navodi kako je tužiteljica bila upoznata s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Isto tako, da tužiteljica u tužbi nije navela konkretne negativne posljedice koje su nastupile, a koje nije mogla previdjeti, odnosno s kojima nije bila upoznata prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid i pročitao dokumentaciju priloženu spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 306-743/2006, odluku o naknadama za usluge Hypo-Alpe-Adria bank d.d. te je saslušao tužiteljicu.

4. Cijeneći provedene dokaze u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/1991., 91/1992., 12/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011.-pročišćeni tekst, 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022. i 155/2023. – dalje ZPP) sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti.

5. Ovom tužbom tužitelj potražuje utvrđenje ništetnosti dijela ugovorne odredbe i to članka 5. o plaćanju jednokratnih troškova obrade kredita (tzv. ulazne naknade).

6. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 306-743/2006 utvrđeno je da su ga tužiteljica i prednik tuženika (koje predništvo, odnosno univerzalnu sukcesiju tuženik nije osporavao) Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sklopili 19. prosinca 2006., a istim je tužiteljici kao korisnici kredita (članak 2.) odobren isti u kunskoj protuvrijednosti od 27.948,00 CHF, za kupnju motornog vozila. Člankom 5. stavkom 2. Ugovora ugovoreno je kako se, prije isplate kredita, od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu 1,50 % iznosa kredita (tzv. ulazna naknada).

7. Tuženik je tužiteljici osporio status potrošača. Međutim, iz sadržaja Ugovora slijedi kako se radi o kreditu sklopljenom u svrhu kupnje motornog vozila. Osim toga, u stranačkom iskazu tužiteljica je jasno navela kako su joj sredstva kredita bila potrebna radi kupnje motornog vozila u osobne svrhe. Iz navedenog proizlazi da je tužiteljica potrošač i to u smislu odredbe članka 3. stavka 1. točke 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003; dalje u tekstu: ZZP/03), koji je bio na snazi 19. prosinca 2006., dakle u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora. Osim toga, u smislu Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, potrošač je svaka fizička osoba koja u ugovorima koji su obuhvaćeni Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svog obrta, poduzeća, profesije, a iz sadržaja predmetnog Ugovora i iskaza tužiteljice jasno proizlazi da je kredit odobren za kupnju motornog vozila. U slučaju da banka taj status osporava, upravo je na banci teret dokaza da tužiteljica taj status nema (zaključak Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 23. studenog 2023.), što tuženik nije dokazao, stoga je ovaj njegov prigovor neosnovan.

8. Nadalje, tužiteljica je u iskazu pred sudom, osim u pogledu svrhe zašto je podignula kredit, istaknula da nije s predstavnicima banke, tada Hypo Alpe Adria bank d.d., a sada Addiko bank d.d., pregovarala niti mogla pregovarati vezano uz odredbe predmetnog Ugovora o kreditu pa samim time niti je pregovarala vezano uz plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita odnosno ulazne naknade, štoviše tužiteljica je navela kako je na njezin upit što podrazumijeva trošak naknade za obradu kredita od djelatnice banke dobila sam odgovor da se radi o politici banke, da jednostavno u svakom ugovoru o kreditu stoji da je tu naknadu potrebno platiti da bi se kredit isplatio te da nije dobila decidiran odgovor što bi točno takva naknada obuhvaćala niti koliko bi točno iznosila, već joj je ramo rečen postotak. Tvrdi da u banci nije dobila nikakve letke na kojima bi bilo obrazloženo na što se naknada točno odnosi.

9. Odredbom članka 81. stavka 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. normirano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

10. Nadalje, odredbama članka 85. i članka 86. stavka 1. ZZP/03 regulirano je da ako na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i razumljivo te moraju biti lako uočljive, a

dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača.

11. Člankom 87. stavkom 1. ZZP/03 određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe (članak 87. stavak 2. ZZP/03).

12. Iz spisa predmeta, odnosno rezultata dokaznog postupka, proizlazi da tužiteljica s bankom (tuženikovim prednikom) nije pojedinačno pregovarala o spornoj odredbi Ugovora, već je isključivo prihvatila ponudu koja joj se nudila od strane banke u formi ugovora koji je unaprijed bio sastavljen od strane banke pa je dakle, riječ o tipskom ugovoru koji se ne razlikuje od drugih ugovora zaključivanih s drugim korisnicima kredita, dok drugačije tuženik u postupku nije dokazao.

13. Što se pak tiče navoda tuženika da je sporna ugovorna odredba bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, nužno je ukazati da sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi, ne znači ujedno da je ta odredba poštena.

14. Već je u odgovoru na tužbu tuženik tvrdio kako su tužiteljica i on pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja ugovora. Sukladno odredbi članka 81. stavka 4. ZZP/03, na tuženiku je bio teret dokaza da je s tužiteljicom (koja tvrdi da s tuženikom nije pregovarala niti mogla pregovarati o sadržaju odredbi Ugovora o kreditu) pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Tuženik ne samo da nije navedeno dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljica obvezuje prije isplate kredita platiti banci jednokratne troškove obrade kreditnog zahtjeva (prema tada važećoj Odluci banke u visini od 1,50% iznosa kredita), te se radi o odredbi koja je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a to znači da je ova odredba nepoštena, te ništetna u smislu odredbi članaka 81. i 87. ZZP/03.

15. Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja od općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Suda Europske Unije od 30. travnja 2014., u predmetu broj C 26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

16. Naime, tužiteljici je trebalo temeljem jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbe Ugovora kako bi mogla predvidjeti posljedice koje iz tog Ugovora proizlaze, a što podrazumijeva i predmetnu odredbu o kojoj tužiteljica nije bila u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj ravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice, jer sukladno načelu savjesnosti i poštenja svi su sudionici obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

17. Međutim, tuženik (čiji je pravni prednik) nesporno sastavio predmetnu odredbu (u članku 5.), o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Nužno je istaknuti kako se pitanje znatnije neravnoteže na može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje bi se temeljilo jedino na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi, s jedne strane i troškova na temelju sporne odredbe, s druge strane. Ovo stoga što značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

18. Pri tome je važno naglasiti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: " 3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri."

19. Također je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024. zauzeo stav o nepoštenosti i ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu u okolnostima kada se o toj odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).

20. Uzimajući u obzir naprijed navedeno da tuženik nije dokazao koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa tzv. ulazne naknade – jednokratnog troška obrade, kao niti da je tužiteljici razjašnjeno prije zaključenja Ugovora na koje troškove se odnosi konkretna naknada niti u kojem točno iznosu ju je tužiteljica dužna platiti, svakako se radi o odredbi koja nije razumljiva tako da je tužiteljica stavljena u neravnopravni položaj jer je dužna platiti naknadu za koju ne zna na koji način će se formirati njezina visina i koja je podložna jednokratnom određivanju od strane tuženika odlukom na koju tužiteljica nije mogla utjecati.

21. U odnosu na sporni pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi sud je utvrdio sljedeće. Bitno je naglasiti kako činjenica da tužiteljica uz ovu deklaratornu tužbu nije podnijela i kondemnatorni tužbeni zahtjev za restituciju, odnosno isplatu po osnovi te ništetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, nikako ne rezultira time da tužiteljica ne bi imala pravni interes za podnošenje deklaratorne tužbe. Naime osim što ništetnost

nekog pravnog posla, a time i neke ugovorne odredbe, predstavlja takvu grubu povredu pozitivnih pravnih propisa, obvezno pravnih odnosa, zbog kojih sukladno odredbi članka 327. stavka 1. ZOO-a i odredbi članka 328. ZOO-a i sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba te se ujedno pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, već ujedno treba imati na umu da tužiteljica ovom deklaratornom tužbom rješava postojeću pravnu nesigurnost i neizvjesnost vezanu uz spornu valjanost navedene ugovorne odredbe, što govori u prilog stava suda da tužiteljica sukladno odredbi članka 187. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a ima potrebni pravni interes za podnošenje ove deklaratorne tužbe.

22. Slijedom svega naprijed navedenog proizlazi zaključak da je predmetna odredba o naknadi jednokratnog troška obrade sadržana u dijelu članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna zbog čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

23. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u ovom postupku slijedom čega joj tuženik treba nadoknadi cjelokupni trošak postupka sukladno odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a.

23.1. Tužiteljici je valjalo priznati trošak zastupanja po odvjetniku sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23 i 107/25 – dalje Tarifa), a imajući u vidu postavljeni zahtjev te vrijednost predmeta spora koji je sud utvrdio u visini od 1.350,00 eura iz razloga jer je u konkretnom predmetu odlučuje o utvrđenju ništetnosti, dakle tužbeni zahtjev se ne odnosi na novčanu svotu, a po stavu suda tužitelj u tužbi vrijednost predmeta spora nije suviše visoko niti suviše nisko naznačio (članak 40. ZPP-a). Tako je tužiteljici priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tarifni broj 7. točka 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu od 29. rujna 2026. te ročištu od 23. listopada 2026. u ukupnom iznosu od 400,00 eura odnosno 200,00 eura svako (Tarifni broj 9. točka 1. Tarife) što ukupno iznosi 600,00 eura. Na navedeni iznos priznat je i pripadajući PDV od 25% u iznosu od 150,00 eura. Tužiteljici su također priznati troškovi plaćene sudske pristojbe na tužbu u visini 26,55 eura te trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 110,00 eura odnosno ukupno 136,55 eura. Dakle, sveukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 886,55 eura.

23.2. Tužiteljici pripada i zatezna kamata na dosuđeni trošak od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, a sve sukladno postavljenom zahtjevu tužitelja već u samoj tužbi (članak 151. stavak 3. ZPP-a), i to po stopi određenoj sukladno članku 29. ZOO-a.

20. Slijedom navedenog odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

U Rijeci 2. studenog 2026.

Sudac

Ivana Blažević

IVANA BLAŽEVIĆ

Elektronički potpisano: 02.11.2026T13:34:14 (UTC:2026-11-02T12:34:14Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 90a4295d-f0f3-49e0-85c2-61b5e3d36db7

Općinski sud u Rijeci

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude može se podnijeti žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa presude i rješenja. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- punomoćniku tužiteljice
- punomoćniku tuženika

- pozvati tužiteljicu na uplatu pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 eura

Broj zapisa: **9-3088f-83196**

Kontrolni broj: **012d6-eb75e-ab2a3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.